

Csatáné Bartha Irénke

Úton

Úton vagyok esőben, sárban,
minden hazaszálló imában,
hiszem, nem fakul az emlék,
varázslat, bűvös menedék.

Virágos rétek, tártkarú ösvények
elém szaladnak, integetnek,
harangszó hintáz fejem felett,
s hiszem, vecsernyére hazaérek.

Kánonban zsong sok színes emlék,
lelket ápol, nem hagy feledni még
patakcsobogást, erdőt, gyermekévek vidékét,
szívtarisnyámat csordultig tölti,
segít bárhonnan hittel hazatérni.

Úton vagyok, sok éve újra és újra,
megmártózni a tiszta forrásba,
erőm s hitem megsokszorozza,
és minden búmat derűre fordítja.

Megérkezem, csak állok némán,
hallgatózom az ajtórésen át,
állok a képzelt hangok között félve,
míg körém fonódik a gyermekkori békéje.

Hallgassuk együtt

Szimatolom az őszt, a sápadó táj
beteges lélegzetét, mint vérnyomát a vadnak
a vadászkopó. Rőt levelek hullanak
az ágakról, és szétszéled a dombokról a nyáj.

Hallgassuk együtt, hogy múlik
percről percre az élet, hogy zenélnek
bágyatag sugarai a fénynek,
míg árnyukat a jegenyék útszélre vetik.

Lépj közelebb, hallgasd, hogy halad át
az erdő tömött némaságán az Isten.

A vidámság kihuny virágszemekben
az ég nem teríti ránk friss azúrmosolyát,
hallgasd, fogyatkozó szerelmünk
hogy suhan el madárszárnyakon felettünk...

Hargitai ismerős hangok

Jajdul az alkonyi bükkös, a szél mérgesen futkos,
megvesszőzi a földre verődő, alélt levelet,
messzi harangszó kondul, imára kulcsolódó kezek,
kődben a bérci nyereg, magányára iszalag tekereg.

Fák között surran az este, réteden átfut a mezsgye,
suttyó szél muzsikál, kémények füstje pipál,
bíbor, arany és lila lángban izzik az erdő,
cserjésben róka sunyít, hallgat a kő okosan.

Sűrű a berkenye ága, titkát rejti virága,
komorlik távol az ég, szurdokok mélye sötét,
zúzmara fény a kökényen, sunyítva lesi a farkas,
varjúnép zajosan száll, kergeti tova az éhség.